

Stefanove denníky

POMSTA

Upírske
denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smithovej
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 3

Pomsta

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodzenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: – Túžba po krvi

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Úvod

Všetko sa zmenilo. Moje telo, moje túžby, môj apetít.

Moja duša.

Počas svojich krátkych sedemnástich rokov som bol svedkom väčšieho počtu tragédií, než by bolo zdravé – a privela z nich som sám spôsobil. Nesiem v sebe spomienku na svoju i bratovu smrť. Máta ma zvuk nášho posledného výdychu v machmi obrastených lesoch okolo mesta Mystic Falls vo Virgínii, máta ma obraz nehybného otcovho tela na dlážke pracovne v našom nádhernom sídle Veritas. Stále cítim dym z vypáleného kostola, v ktorom zhoreli upíri z nášho mesta. A takmer cítim na jazyku krv, ktorú som vypil, aj životy, ktoré som ukradol z čistého hladu a z ľahostajnosti, čo ma posadla po premene. Najjasnejšie vidím zvedavého snívajúceho chlapca, ktorým som kedysi bol. A keby mi teraz ešte

bilo srdce, puklo by pri poblade na skazené stvorenie, ktorým som sa stal.

No hoci sa molekuly môjho bytia zmenili na nepoznanie, svet sa krúti ďalej. Deti rastú, ich okrúhle tváričky sa časom predlžujú. Mladí milenci si vymieňajú tajné úsmevy, keď sa zdanlivo nevinne rozprávajú o počasí. Rodičia spia, keď mesiac drží stráž, a zobúdzajú sa, keď ich zo spánku vytrhnú slnečné lúče. Jedia, pracujú, milujú. A ich srdcia stále pulzujú rytmickými údermi, pravidelnými, hlasnými, hypnotickými. Ich krv ma láka rovnako ako kobru zvuk píšťalky krotiteľa.

Kedysi som obrňal nosom nad únavnosťou ľudského života, bol som presvedčený, že vďaka Sile, ktorú ako upír mám, som niečo viac. Katherine ma na svojom príklade naučila, že čas upírov nezväzuje, a tak som sa od neho mohol odpútať, žiť z okamihu na okamih, bez strachu z následkov uspokojovať jednu telesnú vášeň za druhou. V New Orleanse som bol opitý svojou novou Silou, svojou neobmedzenou výkonnosťou a rýchlosťou. Ničil som životy ľudí, akoby nič neznamenali. Po každej teplej kvapke krvi som sa cítil živý, silný, odvážny a mocný.

Bolo to omámenie, zaslepila ma túžba po krvi. Tolkých som zabil – a tak ľahostajne! Ani si nepamätám tváre svojich obetí. Okrem jednej.

Okrem Callie.

Jej ohnivočervené vlasy, jej krásne zelené oči, jej jemné líca, ako si neraz zastala s rukami vbok... Každý detail vidím až bolestne jasne.

A potom Callie zasadil posledný úder Damon, môj brat a kedysi aj najlepší priateľ.

Keď som Damona premenil na upíra, vzal som mu ľudský život, a preto mi on vzal to jediné, čo ešte mohol – moju novú lásku. Vďaka Callie som si pripomenul, aké je to byť človekom a čo to znamená vážiť si život. Jej smrť ma ťaží na svedomí.

Teraz je moja sila bremenom, ustavičný smäd po krvi prekliatím, prísľub nesmrteľnosti strašným krížom. Upíri sú netvory, sú to vrahovia. Už nikdy sa nesmiem pozabudnúť. Nesmiem dopustiť, aby vo mne zvíťazil netvor. Vždy ponesiem vinu za to, čo som spôsobil bratovi – že som rozbodol zaňho –, no zároveň sa musím vyhnúť temnému chodníku, po ktorom on teraz nadšene kráča. Vyžíva sa v násilí a vo voľnosti svojho nového života. A ja ho lutujem.

Pred odchodom z New Orleansu som zápasil s démonom, ktorým sa stal môj brat Damon. Teraz, keď som sa presunul na sever, preč od všetkých, čo ma poznali buď ako človeka alebo ako upíra, zápasím s jediným démonom – s vlastným hladom.

Nedaleko od seba som si vybral jeden tep srdca, jeden život. Ostatné zvuky mesta ustúpili do úzadia, keď ma oslovil tento sladký nápev. Ona. Odtúlala sa od priateľov a opustila vychodené cestičky.

Slnko práve zapadlo nad Central Parkom, kam som sa uchýlil, keď som pred štrnástimi dlhými dňami prices-toval do New Yorku. Farby na tomto úseku divej prírody zasadenej doprostred mesta v šere zoslabli, posúvali sa k sebe, tieňe splývali s vecami. Oranžová a tmavomodrá farba oblohy sa premenili na atramentovočiernu a blattistá zem na zamatovookrovú.

Svet okolo mňa bol väčšinou nehybný, zastal v tom krátkom nádychu, ktorý prichádza na konci dňa, keď nastáva výmena stráží. Ľudia a ich denní spoločníci za-

mykajú dvere a nočné tvory, ako som ja, práve vtedy vychádzajú na lov.

S prsteňom, ktorý mi dala Katherine, môžem byť aj na dennom svetle ako normálny živý človek. No ako je zvykom od počiatku vekov, pre upírov je jednoduchšie loviť počas neurčitých hodín, keď sa deň pomaly premieňa na noc. Súmrak totiž spoľahlivo zmätie tých, čo nie sú obdarení zrakom a sluchom nočného dravca.

Tep srdca, ktorý som sledoval, znel odrazu tichšie... Jeho majiteľka sa vzdalovala. Ihneď som vyrazil, prinútil som telo k rýchlejšiemu pohybu, chodidlá som ledva dvíhal zo zeme. Bol som slabý z nedostatku potravy a nevládal som tak dobre loviť. Okrem toho som tieto lesy nepoznal. Rastliny tu boli rovnako cudzie ako ľudia na dláždených uliciach päťsto metrov odtiaľto.

No aj presídlený lovec zostáva lovcom. Preskočil som zakrpatený kríček a vyhol som sa ľadovému potoku bez pstruhov, ktoré som tak rád pozoroval ako dieťa, kým sa mi noha nepošmykla na kameni obrastenom machom. Skotúľal som sa do krovia a narobil som omnoho viac hluku, ako som mal v úmysle.

Majiteľka srdca, ktoré som prenasledoval, ten hluk začula a vedela, že sa blíži smrť. Keďže bola sama a tušila svoj osud, dala sa do behu.

Musel byť na mňa neuveriteľný pohľad: strapaté tmavé vlasy, mŕtvolne bledá pleť. Oči sa mi podliali krvou, keď

sa vo mne prebúdzal upír. V parádnych šatách, ktoré mi dala ešte v New Orleanse moja drahá priateľka Lexi, som uháňal cez les ako šialený. Biela hodvábna košeľa už mala roztrhané rukávy.

Ona zrýchliła. No ja som ju nemienil stratíť.

Hlad po krvi ma tak posadol, že som sa prestal ovládať. V čelusti mi rozkvitla sladká bolesť a vysunuli sa mi tesáky. Keď som absolvoval tú zmenu, krv v tvári mi zo-vrela. Zmysly mi vyostriła nadprirodzená Sila, no moju telesnú silu sa mi podarilo takmer vyčerpať.

Skočil som. Pohyboval som sa rýchlou, akú nedosiahne človek ani zviera. Inštinktom, ktorý majú všetky živé tvory. Táto nešťastnica cítila, že sa blíži jej smrť, podľahla panike a hnala sa do zdanlivého bezpečia pod stromy. Srdce jej neovládateľne bilo: buch, buch, buch, buch, buch, buch.

Nepatrná ľudská časť, čo zostala v mojom vnútri, možno kričala hrôzou nad tým, čo sa chystám urobiť, ale upír vo mne potreboval krv.

Pri poslednom skoku som dolapil obeť – veľkú pažravú vevericu, ktorá opustila svojich súkmeňovcov, aby si mohla zohnať ešte viac potravy. Čas sa spomalil, keď som dopadol, roztrhol zvieraťu krk, zaboril zuby do mäsa a po kvapke som do seba nasal jej život.

Veverice som jedával už ako človek, takže som mal trošku menší pocit viny. Doma v Mystic Falls sme s bratom

často poľovali v hustých lesoch, ktoré obklopovali náš statok. Veverice počas roka neboli ktovieakým úlovkom, no na jeseň boli tučné a ich mäso malo orieškovú príchuť. Na veveričej krvi sa však takto pochutiť nedalo – bola ostrá a nepríjemná. Živila ma, nič viac, a takmer ani to nie. Prinútil som sa neprestať piť. Bola to však len dráždivá pripomienka omamnej tekutiny, aká prúdi v ľudských žilách.

Od okamihu, keď Damon ukončil život Callie, som sa naveky zriekol ľudskej krvi. Už nikdy nezabijem človeka, nikdy nebudem piť ľudskú krv a nikdy žiadneho človeka nebudem milovať. Ľuďom prinášam len bolesť a smrť aj vtedy, keď nechcem. Taký je osud upíra. Taký je život s bratom, ktorý si predsavzal, že sa mi pomstí.

Na breste, ktorý sa mi týčil nad hlavou, zahúkala sova. Popri nohách mi prebehla pásikavá veverica. Plecia mi klesli a úbohú korisť som zložil na zem. Zostalo jej v tele tak málo krvi, že rana ani nekrvácala a nohy zvieraťa už nadobudli posmrtnú strnulosť. Potom som si utrel z tváre červené kvapky a chlpy z kožušiny. Zamieril som hlbšie do parku, sám so svojimi myšlienkami, kým okolo mňa hučalo mesto s takmer miliónom ľudí.

Odkedy som sa pred dvoma týždňami odkradol z vlakovkej stanice, prespával som uprostred parku v akejsi jaskyni. Po uplynutí každého dňa som si urobil značku do kusa betónu. Inak mi okamihy splývali – bezcieľne

a prázdne. Neďaleko jaskyne bola oplotená oblasť, kde stavbári zhromažďovali „užitočné“ pozostatky dediny, ktorú zbúrali, aby uvoľnili miesto Central Parku, aj architektonické prvky, ktoré sa chystali inštalovať – tesané fontány, sochy bez podstavcov, arkiere, prahy, dokonca aj náhrobné kamene.

Pretisol som sa popri holom konári – novembrový chlad obral takmer každý strom o listy – a zavetril som. Čochvíľa sa spustí dážď. Vedel som to vďaka tomu, že som vyrastal v oblasti s plantážami, aj vďaka tomu, že zmysly netvora mi neustále poskytovali tisíce rôznych informácií o svete okolo mňa.

Potom vietor zmenil smer a priniesol vábivú sýtu vôňu hrdze. A je to tu zase. Bolestná kovová chuť.

Vôňa krvi. Ludskej krvi.

Vyšiel som na čistinu, zrýchlil sa mi dych. Hustý pach železa bol všade, napĺňal údolie takmer hmatateľnou hmlou. Moje oči pátrali po okolí.

Bola tu jaskyňa, kde som trávil ťažké noci, prevažoval som sa a vyčkával úsvit. Pred jaskyňou ležala hromada trávov a dvier ukradnutých zo zrúcaných domov a znesvätených hrobiek. O niečo ďalej sa ligotali biele sochy a fontány nainštalované v parku.

A potom som to uvidel. Pri podstavci sochy princa spočívalo telo mladej ženy a jej biele plesové šaty sa pomaly sfarbovali dokrvava.

 ítil som, ako mi žily na tvári praskajú od prívalu Sily. Tesáky sa z ďasien vynorili rýchlo a prudko, bolestne sa predierali cez živé mäso. Okamžite som sa stal lovcem: udržiaval som rovnováhu, prsty som mal uvoľnené, pripravené drapnúť. Keď som sa k nej priblížil, všetky zmysly sa mi ešte väčšmi rozjatrili – oči sa rozšírili, aby zachytili každý tieň, nozdry sa rozťahli, aby nasali pachy. Dokonca ma svrbelo koža, pripravená zachytiť najmenšie zmeny v pohybe vzduchu, v teplote, v nepatrných pulzoch, ktoré vyzradia život. Napriek môjmu sľubu bolo moje telo viac než pripravené zaboriť zuby do mäkkého umierajúceho mäsa a vysať z človeka esenciu.

Dievča bolo drobné, no nie chorľavé ani krehké. Vyzeralo tak na šestnásť. Hrudník sa jej krčovito mykal,

ako sa neznáma pokúšala nadýchnuť. Vlasý mala tmavé, no kučery nadobudli vo svetle vychádzajúceho mesiaca zlatistý odtieň. Vo vlasoch som zazrel hodvábne kvety a stužky, tie sa však rozviazali a spolu s vlasmi jej viali za hlavou ako morská pena.

Pod šatami mala tmavočervenú spodničku, ktorú navdvihoval našuchorený biely tyl. Na miestach, kde sa sukňa roztrhla, presvital šarlátový hodváb a pekne ladil s krvou, čo jej presakovala z hrude na živôtik. Jednu rukavičku z jelenice mala bielu, druhá bola takmer čierna od vsiaknutej krvi, akoby sa nešťastnica pokúšala upchať si ranu, kým nestratila vedomie.

Husté dohora vykrútené mihalnice sa jej zachveli a pod viečkami sa pohli oči. Toto dievča sa držalo života zubami-nechtami, zo všetkých síl sa pokúšalo zostať pri vedomí a prežiť aj po tom, čo sa jej stalo.

Moje uši bez problémov zachytili tep jej srdca. Napriek jej sile a vôli sa spomaľoval a medzi každým úderom sa dali odrátať sekundy.

Buch...

Buch...

Buch...

Buch...

Ostatný svet stíchol. Bol som tu len ja, mesiac a umierajúce dievča. Dych sa jej spomaľoval. S najväčšou pravdepodobnosťou bude o chvíľu mŕtva, a nie mojím pričinením.

Jazykom som si prešiel po zuboch. Urobil som, čo som mohol. Ulovil som vevericu, aby som uspokojil svoj apetít. Zúfalo som odolával volaniu svojej temnej strany, volaniu hladu, ktorý ma pomaly ničil zvnútra. Prestal som používať svoju upírsku Silu.

No teraz tá vôňa...

Korenistá, hrdzavá, sladká. Zakrútila sa mi od nej hlava. Nemohol som za to, že na túto ženu niekto zaútočil. Ja som nespôsobil tú mláčku krvi, čo sa vytvárala okolo jej ležiaceho tela. Len jeden hlt predsa nemôže uškodiť... Nemôžem jej ublížiť viac, ako jej ublížil už niekto predomnou...

Striasol som sa, chrbticou mi prebehla príjemná bolesť. Svaly sa mi samy napli a potom sa uvoľnili. Urobil som krok bližšie. Bol som už tak blízko, že som mohol vystrieť ruku a dotknúť sa červenej tekutiny.

Ľudská krv ma nielen nasýti. Naplní ma teplom a Silou. Nič nechutí tak úchvatne ako ľudská krv a nič nevyvoláva taký nádherný pocit. Stačí hlt a budem znovu upírom, akým som bol v New Orleanse. Budem neporažiteľný, rýchly ako blesk, silný. Podrobím ľudí svojej vôli, zapijem svoju vinu a prijmem svoju temnotu. Znovu budem skutočným upírom.

V tom okamihu som na všetko zabudol. Prečo som v New Yorku, čo sa stalo v New Orleanse, prečo som opustil Mystic Falls. Callie, Katherine, Damon... Všetko

zmizlo a mňa už len bezmyšlienkovite ťahalo k zdroju mojej agónie a extázy.

Kľakol som si do trávy. Vysušené pery sa mi stiahli, naplno sa odhalili tesáky.

Jedno obliznutie. Jedna kvapka. Jeden hlt. Tak veľmi ho potrebujem. A v skutočnosti ju nezabijem. V skutočnosti za jej smrť môže niekto iný.

Z hrude jej v rytme srdca vytekali úzke pramienky krvi a kvapkali dole. Zohol som sa, vystrčil som jazyk... Jedno oko sa jej zachvelo, husté mihalnice sa nadvihli a odhalili jasné zelené oči, oči farby ďateliny a trávy.

Oči takej farby mala Callie!

V mojej poslednej spomienke Callie leží na zemi a umiera v podobne bezbrannej polohe. Callie umrela po bodnutí nožom do chrbta. Damon nemal ani toľko slušnosti, aby jej dovolil brániť sa. Bodol ju, keď si nedávala pozor, keď mi vyznávala lásku. A potom, skôr ako som ju mohol nakrmiť mojou vlastnou krvou a zachrániť ju, Damon ma strhol nabok a úplne ju vysal. Nechal z nej len suchú škrupinu a potom sa pokúsil zabiť mňa. Nebyť Lexi, bolo by sa mu to podarilo.

So zmučeným výkrikom som strhol ruky z dievčaťa a búchal som dlaňami po zemi. Túžbu po krvi som zo svojich očí a pier zahnal na temné miesto, odkiaľ sa vynorila.

Trochu dlhšie trvalo, kým som sa pozbieral, potom

som dievčaťu odhrnul živôtik, aby som videl ranu. Bodli ju nožom alebo nejakou inou malou a ostrou čepeľou. Vražedný nástroj s takmer dokonalou presnosťou prenikol medzi prsníky do hrudného koša – no minul srdce. Akoby útočník chcel, aby trpela, akoby chcel, aby pomaly vykrvácala a neumrela ihneď.

Útočník tu zbraň nenechal, tak som si zaboril zuby do zápästia a rozsekol som si pokožku. Bolesť mi pomohla sústrediť sa, bola to dobrá, čistá bolesť v porovnaní s tým, keď mi z ďasien vychádzali tesáky.

S veľkým úsilím som jej pritisol zápästie k ústam a stlačil som päšť. Nemal som veľa krvi nazvyš – mohlo ma to aj zabiť. Netušil som, či to ešte vôbec dokážem, keďže som sa živil iba krvou zvierat.

Buch-buch.

Ticho.

Buch-buch.

Ticho.

Jej srdce stále spomaľovalo.

„No tak,“ prosil som ju a od bolesti som škrípал zubami. „No tak.“

Na pery jej dopadli prvé kvapky mojej krvi. Sykla, pohniezdila sa. Pery sa zúfalo pootvorili.

Z celej sily som si stlačil zápästie, vytláčal som krv zo žily do jej úst. Konečne sa jej dostala na jazyk a dievča sa takmer povracalo.

„Pi!“ rozkázal som jej. „Pomôže ti to. Pi!“

Obrátila hlavu. „Nie,“ zašepkala.

Nebral som ohľad na jej chabé námietky. Pritisol som jej zápästie na ústa a tlačil som do nej krv.

Zaupela, stále sa pokúšala neprehnúť. Okolo nás sa zdvihol vietor, nadvihol jej sukňu. Dážďovka sa pred studeným vzduchom noci hlbšie zaryla do mäkkej vlhkej zeme.

A potom prestala zápasit.

Zovrela pery na rane v zápästí a jej mäkký jazyk hľadal zdroj mojej krvi. Začala sať.

Buch-buch.

Buchbuch.

Buch, buch, buch.

Jej ruka, tá v rukavičke nasiaknutej krvou, sa zachvela a zovrela mi zápästie, ťahala si ho k tvári. Chcela viac. Až príliš dobre som chápal jej túžbu, ale už som nemal čo ponúknuť.

„To stačí,“ povedal som a už sa ma zmocňovala slabosť. Jemne som si odtiahol ruku, hoci mrnčala. Srdce jej bilo pravidelnejšie.

„Kto si? Kde bývaš?“ spýtal som sa.

Zafňukala a pritisla sa ku mne.

„Otvor oči!“ prikázal som.

Poslúchla a znovu odhalila oči s rovnakým odtieňom zelenej, ako mala Callie.

„Povedz mi, kde bývaš,“ pobádal som ju a svet okolo mňa sa krútil, keď som použil posledné kvapky svojej Sily.

„Pri Piatej avenue,“ odvetila zasnene.

Pokúšal som sa nestrácať trepezlivosť. „Kde pri Piatej avenue?“

„Na Sedemdesiatej tretej ulici... Na východnej Sedemdesiatej tretej ulici číslo dva...“ zašepkala.

Zdvihol som ju. Voňavé šaty z hodvábu, gázy, čipiek a teplé ľudské telo. Jej kučery sa dotkli mojej tváre, poštekli ma na líci a na krku. Oči mala stále zavreté a ochabnuto mi ovisla v náručí. Krv, či už jej alebo moja, kvapkala do prachu.

Zaškřípal som zubami a rozbehol som sa.

Len čo som vyšiel z parku, spoza rohu vyletela brička a za ňou policajt na koni. Vrhol som sa naspäť do tieňov, na okamih mi ten ruch vyrazil dych.

New Orleans mi pripadal veľký – a v porovnaní s Mystic Falls aj bol. V malej rušnej oblasti pri rieke Mississippi sa tisli budovy, firmy, člny. To však nebolo nič v porovnaní s Manhattanom, kde sa alabastrové budovy týčili až do neba a po uliciach chodili ľudia z Talianska, Írska, Ruska, Nemecka – dokonca aj z Číny a z Japonska – a predávali svoj tovar.

New York aj po súmraku pulzoval životom. Piatu avenue osvecoval rad veselo syčiacich plynových lúčok, ktoré dláždenej ulici dodávali teplý sýty ligot. Rozosmiata dvojica sa nahla bližšie k sebe a tuhšie si pritiahla kabáty,

keď okolo zahvízdal vietor. Kolportér núkal noviny, vykrikoval o horiacich fabrikách a korupcii na radnici. Srdcia bili v divej kakofónii, cválali ako o život. Odpadky, parfumy, ba aj jednoduchá vôňa čistej pokožky, všetky tie arómy viseli na uliciach ako šlahúne kudzu u nás doma.

Keď som sa upokojil, s dievčaťom na rukách som sa rozbehol do najbližších tieňov za svetlom, ktoré vrhali plynové lampy. O čosi vyššie bol v tomto bloku hotel. Len čo si vrátnik rozložil noviny, prešmykol som sa okolo neho čo najrýchlejšie, ako mi to dovolilo moje bremeno. Samozrejme, keby som bol na vrchole svojej Sily, keby som sa celý čas sýtil ľudskou krvou, bez problémov by som vrátnika ovplyvnil, aby zabudol, že niečo videl. Ba ešte lepšie, mohol by som utekať priamo na Sedemdesiatu tretiu ulicu a ľudské oči by videli len šmuhu.

Na Šesťdesiatej ôsmej ulici som sa skryl za vlhkým kríkom, kým sa okolo nás nepretackal opilec. V úzkom priestore medzi konármi ma nič nerozptyľovalo od sladkej vône dievčenskej krvi. Usiloval som sa nevdychovať, preklínal som túžbu, ktorá ma nabádala rozdrapiť jej hrdlo. Keď opilec prešiel, rozbehol som sa k Šesťdesiatej deviatej ulici a modlil som sa, aby ma nikto nezočil a nezačal sa ma vypytovať na bezvedomé dievča v mojom náručí. No ako som sa náhlil, nechtiac som odkopol kameň a ten na dlažbe zarachotil hlasnejšie ako výstrel z pušky.

Opilec sa zvrtol. „Haló?“ zabľabotal.

Pritisol som sa k stene nejakej vily a v duchu som sa modlil, aby opilec pokračoval v ceste. Muž zaváhal, obzeral sa kalným pohľadom, potom sa zvalil na chodník a začal chrápať.

Dievča opäť záúpelo a pohniezdilo sa mi v náručí. O chvíľu sa prebudí a uvedomí si – určite s hlasným výkrikom –, že je v náručí cudzieho muža. Obrnil som sa a napočítal som do desať. Potom, akoby ma naháňali všetci démoni v pekle, začal som šprintovať. Ani som sa už nepokúšal jemne pridržať svoj náklad. Šesťdesiata deviata ulica, Sedemdesiata... Na líci mi pristála zatúlaná kvapka dievčenskej krvi. Za chrptom mi zaznela ozvena krokov. V diaľke zaerdžal kôň.

O chvíľu sme boli na Sedemdesiatej druhej ulici. Ešte jeden blok a budeme tam. Zložím ju pred dverami a rozbehnem sa naspäť do...

No na východnej Sedemdesiatej tretej ulici číslo jeden som zastal.

Dom, v ktorom som vyrastal, bol obrovský. Otec ho postavil za peniaze, ktoré zarobil, keď prišiel do tejto krajiny z Talianska. Sídlo Veritas malo tri podlažia, širokú slnečnú verandu, ktorá sa vinula okolo celej stavby a úzke stĺpy, čo sa týčili až k druhému podlažiu. Obsahoval všetky možné luxusné prvky, ktoré boli dostupné počas vojnovnej blokády.

No tento dom – alebo skôr vila – bol ohromný. Stavba z vápenca bieleho ako kosť zaberala takmer celý blok. Blízko pri sebe osadené okná lemovali každé poschodie ako ostrážité oči. Na každej úrovni boli tepané železné balkóny podobné tým, čo zdobili dom, v ktorom bývala Callie v New Orleanse, a rôzne kovové ozdôbky ovíjal suchý hnedý vinič. Dokonca tam boli lomené štíty v európskom štýle, ktoré sa mohli pochváliť vytesanými chrličmi.

Aké príznačné, že dom, ku ktorému sa blížim, strážia príšery!

Prišiel som k obrovským predným dverám z tmavého dreva. Nadvihol som mosadzné klopadlo a trikrát som zaklopal. Chystal som sa zvrtnúť na päte a vrátiť sa do parku, keď sa mohutné vráta prudko roztvorili, akoby neboli ťažšie než záhradná bránka. Stál za nimi sluha. Bol vysoký a chudý, na sebe mal jednoduchý čierny oblek. Chvíľu sme na seba hľadeli, potom vrhol pohľad na dievča na verande.

„Pane...“ komorník zavolať na neviditeľnú postavu za sebou, hlas mal prekvapujúco pokojný. „To je slečna Sutherlandová...“

Ozvali sa výkriky a kroky. Vchod sa takmer okamžite zaplnil ľuďmi a všetci vyzerali ustarostene.

„Našiel som ju v parku,“ začal som.

Ďalej som sa nedostal.

Spodničky a ťažký hodváb šuchotali a von vybehol asi poltucet kričiacich žien a mužov a všetci sa okolo dievčata zhrčili ako krdeľ vyplašených husí. Vôňa ľudskej krvi zhustla, až sa mi zakrútila hlava. Bohato oblečená staršia žena – domyslel som si, že matka – okamžite priložila ruku na krk dcéry a nahmatala jej pulz.

„Henry! Zanes Bridget dovnútra!“ prikázala.

Komorník ju jemne zdvihol a ani sa nemykol, keď sa mu do krémovej vesty začala vpíjať krv. Za ním nasledovala gazdiná, vypočula si rozkazy od plačúcej matky, ktorá slúžkam pridelila rôzne úlohy.

„Winfield, pošli chlapca po lekára! Nech Greta pripraví horúci kúpeľ! Nech kuchár prinesie vývar a bylinkový likér! Okamžite jej vyzlečte živôtik a rozviažte jej korzet! Sarah, choď k truhlici so starým plátnom a nastrihaj obvazy! Lydia, pošli po Margaret!“

Všetci sa po jednom vrátili dnu, okrem chlapca v krátkych nohaviciach a v čiapke, ktorý vybehol von a topánky mu ostro klopkali, ako bežal do noci. Akoby dom pred chvíľou vyvrhol život, rodinu a vitalitu, a teraz svojich obyvateľov zase vsal do tepla a bezpečia.

Aj keby som chcel, nemohol by som ich nasledovať. Ľudia musia svoju skazu pozvať dnu – či si to uvedomujú alebo nie. Upíri bez pozvania nemôžu vstúpiť do domu, nie je im dopriate teplo kozuba a priateľská spoločnosť, ktorú sľubuje dom, musia zostať vonku v noci a len sa dívať.

Obrátil som sa na odchod, už som tak či tak zostal dlhšie, ako som mal v úmysle.

„Počkajte, mladý pán.“

Hlas bol taký sebaistý, hlboký a hlasný, že som sa pohol späť, akoby mi to prikázala Sila.

Vo dverách stála postava, ktorú som odhadoval na pána domu a otca zachránenej dievčiny. Mal na bruchu blahobytnú vrstvu tuku, vďaka ktorej sa musel zakláňať, aby udržal rovnováhu. Oblečené mal drahé šaty z vlny a tvídu, kvalitne ušité, no s neformálnym vzorom. Celý jeho zjav vystihovalo slovo pohodlie – od ryšavých bokombrád cez ligotavé čierne oči až po poloúsmev, čo mu naťahoval ľavú stranu úst. Zdalo sa, že väčšinu života tvrdo pracoval. Mozoľnaté ruky a červená pokožka na krku svedčili o tom, že bohatstvo nezdedil.

Na okamih mi hlavou preblesla myšlienka: aké by bolo ľahké vylákať ho sem. Ešte krok... Jeho korpulentné telo by mi poskytlo dosť krvi, aby som hlad utíšil na niekoľko dní. Cítil som, ako ma čelusť bolí od túžby, ktorá mi vyhnala na svetlo tesáky, čo tohto muža odovzdajú smrti.

No napriek mnohým pokušeniam, ktorým som dnes večer čelil, som nechal tento život na pokoji.

„Práve som bol na odchode, pane. Veľmi ma teší, že je vaša dcéra v poriadku,“ povedal som a o krok som cúvol k tieňom.

Muž mi položil na rameno mäsitú ruku a zastavil ma. Prižmúril oči a hoci som ho mohol v okamihu zabiť, prekvapila ma náhla nervozita v žalúdku. „Ako sa voláte, chlapče?“

„Stefan,“ odvetil som. „Stefan Salvatore.“

Hneď som si uvedomil, že povedať svoje pravé meno bolo asi hlúpe, vzhľadom na to, čoho som sa dopustil v New Orleanse a v Mystic Falls.

„Stefan,“ zopakoval a premeral si ma pohľadom. „Nežiadate odmenu?“

Potiahol som sa za manžetové gombíky, zahanbil som sa za svoj neupravený zovňajšok. Čierne nohavice s deníkom v zadnom vrecku boli už ošúchané. Košeľu som mal vykasanú a krčila sa v okolí trakov. Nemal som kloúbúk, viazanku ani vestu, navyše som bol špinavý a zrejme som páchol.

„Nie, pane. Som rád, že som mohol pomôcť,“ zamrmľal som.

Muž mlčal, akoby mu robilo ťažkosti stráviť moje slová. Zišlo mi na um, či sa pri pohľade na svoju dcéru, zakrvavenú a krehkú, neocitol v akejsi hmle. Potom pokrútil hlavou.

„Nezmysel!“ Zovrel mi pravé plece. „Dal by som čokoľvek za to, aby bola moja najmladšia v bezpečí. Poďte ďalej. Trvám na tom! Zapálime si cigaru a nalejem vám za záchranu môjho dievčatka.“

Ťahal ma do domu, akoby som bol tvrdohlavý pes, čo vzdoruje. Chcel som namietaf, no zmlkol som, len čo som vošiel do veľkej predsieni. Tmavé obloženie bolo z čerešňového dreva. Vitrážové okná, ktoré mali osvetľovať vchod počas dňa, sa ligotali dokonca aj večer, a ich farby vo svetle plynových l&acaron;p pripomínali šperky. Na poschodie viedlo obrovské schodisko, balustráda pôsobila, akoby ju vytesali z celých kmeňov. V ľudskom živote som si prial študovať architektúru a tento dom by som dokázal obdivovať celé hodiny.

No skôr, ako som si stihol dokonale poobzerať vchod, ma muž cez chodbu zaviedol do útulného salóna. Moju pozornosť hneď upútali praskotajúce oranžové plamene v kozube. Po miestnosti boli rozostavené kreslá s vysokými operadlami a hodvábnymi vankúšikmi a steny zdobila borovicovozelená tapeta. Za pohovkou bol diskrétny umiestnený biliardový stôl a popri vysokých oknách stáli skrinky s knihami, glóbusmi a s rôznymi kuriozitami. Môjmu otcovi, zberateľovi kníh a pekných predmetov, by sa táto miestnosť veľmi páčila, a mne stislo hrud', keď som si uvedomil, že otca prekonám v životných skúsenostiach.

„Cigaru?“ ponúkol ma domáci a vytiahol puzdro.

„Nie, vďaka, pane,“ odvetil som. Cigary boli najlepšej kvality, s tabakom z môjho rodného štátu. Inokedy by som jednu s radosťou prijal. No teraz, keď mi citlivé

zmysly rozjatrovali aj údery vtáčieho zobáka o kôru, bola predstava vdychovania oblakov čierneho dymu neznesiteľná.

„Hmmm. Nič to.“ Pochybovačne zdvihol husté obočie. „Dúfam, že pohárik neodmietnete?“

„Nie, pane. Vďaka, pane.“

Prechádzal som sa sem a tam a z úst mi vychádzali vhodné slová.

„To je ono.“ Z krištáľovej čaše mi nalial tekutinu marhuľovej farby.

„Takže ste moju dcéru našli v parku,“ povedal a ponúkol mi brandy. Neodolal som a ligotavý pohár som pozdvihol k slnečným lúčom. Bol by to krásny pohľad aj bez mojich upírskych zmyslov. Každý zatúlaný lúč sa ligotal ako vážka.

Kývol som hostiteľovi, odpil som si a posadil som sa do koženého kresla, kam mi ukázal. Po jazyku mi stekal teplý, sladký alkohol, upokojoval ma a zároveň vyvolával zvláštny nepokoj. V priebehu jedinej noci som sa z prespávania v parku dostal k popíjaniu kvalitného alkoholu vo vile s veľkým boháčom. Túžil som rozbehnúť sa naspäť do temnoty, no osamelosť, ktorá prenikala celým mojím bytím, ma nútila zostať. Dva týždne som sa s nikým nerozprával, a teraz ma pozvali do paláca plného ľudského hemženia. V miestnostiach naokolo som cítil minimálne tucet sluhov a členov rodiny, ich omamný

pach som rozoznával len ja a vedel som, že v kuchyni sú dva psy.

Môj hostiteľ na mňa zvláštne pozrel, tak som sa prinútil sústrediť sa naňho.

„Áno, pane. Našiel som ju na čistine pri ruinách starej Seneca Village.“

„Čo ste robili v parku takto neskoro?“ spýtal sa ma a stále na mňa upieral pohľad.

„Prechádzal som sa,“ odvetil som vyrovnané.

Pripravil som sa na nepríjemné otázky, ktoré zhodnotia moje postavenie, hoci niečo už určite naznačilo aj moje otrhané oblečenie. Na jeho mieste by som bol tulákovi vtisol do ruky zopár dolárov a vypoklonkoval ho. Napokon, v New Yorku nebola núdza o zločincov, a hoci to nemohol vedieť a pravdepodobne si to ani nevedel predstaviť, ja som patril k najhorším.

No jeho ďalšie slová ma prekvapili. „Mali ste smolu, synak?“ spýtal sa a výraz tváre mu zmäkol. „Čo sa stalo – vyhodili vás z otcovského domu? Škandál? Súboj? Ocitli ste sa na zlej strane vo vojne?“

Otvoril som ústa. Ako vie, že nie som obyčajný tulák? Akoby odhadol moje myšlienky.

„Podľa vašich topánok, synak, je jasné, že ste džentlmen, a to bez ohľadu na vašu momentálnu situáciu,“ povedal s pohľadom upretým na moju obuv. Aj ja som tam pozrel – topánky boli obdraté a špinavé, neleštil som ich,

odkedy som odišiel z Louisiany. „Majú taliansky strih a šili ich z kvalitnej kože. V koži sa vyznám.“ Poklopkal vlastnou topánkou, ktorá vyzerala ako z krokodílej kože. „Tak som začínal. Som Winfield T. Sutherland, majiteľ firmy Sutherland's Mercantile. Niektorí moji susedia zarobili peniaze na naftu alebo na železnici, ale ja som nadobudol majetok poctivo – predávam ľuďom to, čo potrebujú.“

Otvorili sa dvere a vošla mladá žena, ktorú som videl na prízemí. Bola dôstojná a elegantná, chôdzu mala aristokratickú a zároveň svižnú. Čepiec mala jednoduchý – takmer ako slúžka -, ale zdôrazňoval jej jemné črty. Vyzerala ako nežnejšia verzia dievčaťa, ktoré som našiel v parku. Jej vlasy mali tlmený zlatý odtieň a kučery jej padali prirodzene v jemných prstencoch. Mihalnice mala rovnako husté, ale dlhšie, takže pekne zdôrazňovali modré oči, v ktorých bolo len trochu sivej.

Lícne kosti mala o čosi vyššie a jej výraz bol miernejší.

Ľudský obdiv jej krásy u mňa zápasil s upírsym obdivom jej tela: zdravého a mladého.

„Prišiel lekár, ale mama si myslí, že už to bude v poriadku,“ povedala dievčina pokojne. „Rana nie je taká hlboká, ako sa pôvodne zdalo, a veľmi rýchlo sa hojí. Je to naozaj zázrak.“

Pohniezdil som sa v kresle. Vedel som, že zdrojom toho „zázraku“ som bol ja.

„Moja dcéra Lydia,“ predstavil ju Winfield. „Najaris-tokratickejšia z mojich troch grácií. Tá, ktorú ste našli, je Bridget. Je trochu... ehm... neskrtná.“

„Sama ušla z plesu,“ povedala Lydia s núteným úsme-vom. „Zrejme si hľadal trošku silnejšie slovo ako ne-skrtná, ocko.“

Lydia sa mi hneď zapáčila. Nemala takú životnú ener-giu ako Callie, ale pristala jej inteligencia a zmysel pre humor. Dokonca sa mi zapáčil aj jej otec, a to aj napriek svojej pompéznosti. V istom zmysle mi pripomenuli môj domov, moju rodinu, keď som ju ešte mal.

„Preukázali ste nám veľkú službu, Stefan,“ riekol Win-field. „A prepáčte mi indiskrétnosť, ale predpokladám, že nemáte dom, kam by ste sa mohli vrátiť. Čo keby ste tu prenocovali? Už je neskoro a určite ste veľmi unavený.“

Zdvihol som ruky. „Nie, to nemôžem.“

„Musíte,“ ozvala sa Lydia.

„Ja...“ Povedz nie! Uvidel som obraz zelených očí, ktoré patrili Callie, a spomenul som si na svoj sľub žiť mimo ľudí. No pohodlie tohto krásneho domu mi tak veľmi pripomenulo ľudský život, ktorý som zanechal v Mystic Falls, že som nedokázal urobiť to, čo som mal.

„Trvám na tom, chlapče.“ Winfield mi na plece položil mäsitú ruku a viedol ma z miestnosti. „Je to najmenej, čo pre vás môžeme urobiť na znak vďaky. Pohodlný nocľah a výdatné raňajky.“

„Je to od vás veľmi láskavé, ale...“

„Prosím,“ povedala Lydia s jemným úsmevom. „Sme vám veľmi vďační.“

„Nemal by som...“

„Výborne!“ zatlieskal Winfield. „Dohodnuté. Dáme vám vyčistiť a vyžehliť oblečenie.“

Sutherlandovská gazdiná ma ako koňa pred dostihmi viedla po niekoľkých schodiskách do zadného krídla domu, odkiaľ bol výhľad na východnú uličku. Namiesto dutiny v skalách pri pováľaných náhrobných kameňoch budem spať na obrovskej posteli s baldachýnom v izbe s blčiacim kozubom, v dome ľudí, ktorí ma privítali radosťne a rýchlo ako vlastného.

Upír vo mne zostal hladný a nervózny. Človeku vo mne to však nebránilo tešiť sa z chuti života, ktorý som už takmer stratil.

4

5. november 1864

Pripadá mi to dávno, no v skutočnosti od mojej premeny – od chvíle, keď ma otec zabil – uplynulo málo času. Prešiel sotva mesiac, čo sme sa s Damonom pokúsili zachrániť Katherine život a jej krv zachránila život nám. Pred necelým mesiacom som bol živý človek s teplou krvou, ktorý sa živil jedlami z mäsa a zeleniny, syrom a vínom a ktorý spával pod páperovými prikrývkami navlečenými v čistučkem bielom ľane.

A predsa sa mi zdá, akoby odvtedy uplynul celý jeden život. Možno to tak z istého pohľadu aj je.

No ako rýchlo sa zvrtilo koleso šťasteny! Po odchode z New Orleansu som živoril ako tulák v skalnatej jaskyni v parku, a teraz si tu sedím pri stole pod oknom a pod

nobami mám hrubý koberec. Ako rýchlo sa vraciam k ľudským spôsobom!

Sutherlandovci sú láskaví. Výbušnú Bridget a jej trpezlivú staršiu sestru si predstavujem ako zrkadlové obrazy mňa a Damona. Nikdy som neocenil neškodnosť hádok medzi Damonom a otcom, keď sa hašterili len pre kone a dievčatá. Stále som sa bál, že jeden z nich povie alebo urobí niečo, čo naveky zničí aj to posledné z rodiny, čo nám zostalo.

Teraz je otec mŕtvy a ja s bratom sme... čo sme. Uvedomujem si, aké vážne problémy môžu prísť – a aký prostý a ľahký život som žil predtým.

Vlastne by som tu nemal byť, ani len dnes v noci. Mal by som sa vykradnúť oknom a ujsť do svojho brlobu. Ak sa pozabudnem v teplom živom náručí sutherlandovskej rodiny, hoci i na krátko, bude to klamlivé a nebezpečné. Budem sa cítiť, akoby som patril do sveta ľudí. Oni netušia, že medzi seba prijali dračca. Stačilo by, keby som sa prestal ovládať a vyklzol by som teraz z izby. Keby som sa nasýtil jedným z nich, a už by ich život ovládla tragédia – tak ako sa to stalo mne, keď k nám prišla Katherine.

Rodina bola pre mňa vždy najdôležitejšia a klamal by som, keby som neprižnal, ako dobre mi robí pobudnúť medzi ľuďmi, ktorí sa majú radi. Čo i len na jednu jedinnú vypožičanú noc...

Prvý raz od svojho odchodu z New Orleansu som vstal so slnkom, odhodlaný vytratiť sa z domu a zmiznúť v rannej hmle, kým ma niekto príde zobudiť. Lanovým obliečkam, mäkkému matracu, knižnici a namaľovanému stropu v izbe sa však ťažko odolávalo.

Poobzeral som si fresku s vyobrazením okrídlených anjelikov, odhrnul som hebkú prikrývku a donútil som sa vstať z postele. Pod bledou pokožkou sa mi vlnili svaly plné sily – tej telesnej i tej nadprirodzenej, no trčali mi rebrá. Sutherlandovci mi dali vyprať šaty a poskytli mi nočnú košeľu. Tešil som sa z dotyku ranného slnka na tele, z tepla, ktoré čelilo chladu v miestnosti. Nikdy neodpustím Katherine, že zo mňa spravila monštrum, no vtedy som jej bol vďačný aspoň za lazuritový prsteň, ktorý ma chránil pred lúčmi slnka, čo by mi inak boli osudné.

Okno bolo pootvorené a cez štrbinku dnu prenikal svieži vánok, ktorý sa pohrával s jemnou záclonou. Mne už dávno prestal prekážať chlad či zima, ale zatvoril som okno a trochu rozpačito som ho aj zamkol. Bol by som prisahal, že v noci boli všetky okná zatvorené. Kým som sa nad tým stihol lepšie zamyslieť, zaznel buchot srdca a po ľahkom zakľapaní sa dvere pootvorili. Nazrela ku mne Lydia, potom sa začervenala a odvrátila tvár od môjho takmer nahého tela.

„Otec sa bál, že sa pokúsíte o útek bez rozlúčky. Prišla

som, aby ste neočarili nejakú slúžku a nenaviedli ju na pomoc s útekom.“

„Nie som oblečený, nemôžem sa odkradnúť,“ riekol som a zakryl som si holý hrudník rukami. „Potrebujem nohavice.“

„Henry čochvíľa príde aj s vašimi čerstvo vyžehlenenými nohavicami,“ povedala a spôsobe sklopila oči. „A kým príde, napravo v chodbe je kúpeľňa. Pokojne sa tam osviežte a zídte na raňajky.“

Prikývol som – ocitol som sa v pasci.

„Ozaj, Stefan,“ doložila Lydia a krátko mi pozrela do očí. „Dúfam, že nájdete aj košelu.“ S úsmevom odbehla.

Keď som konečne zišiel na raňajky, čakal ma celý sutherlandovský klan, ešte aj zachránená Bridget, ktorá žila a napchávala sa hriankami, akoby mesiac nejedla. Okrem miernej bledosti nič nenaznačovalo, že predošlej noci takmer umrela.

Každý sa ku mne s hĺkaním obracal – očividne som pôsobil celkom inak ako záchranca v roztrhanej košeli, ktorého videli predošlej noci. V čerstvo vyleštených jemných talianskych topánkach, nohaviciach, novej čistej košeli a v požičanom saku od Winfielda som bol džentlmen od hlavy po päty. Dokonca som si umyl tvár a uhladil vlasy.

„Kuchár vám niečo pripravil, ak chcete,“ povedala pani Sutherlandová a ukázala na misku s hustou bielou hmo-

tu. „Väčšinou to nejeme, ale povedali sme si, že hosť z Juhu sa iste poteší.“

„Ďakujem, madam,“ prikývol som a posadil som sa na prázdnu stoličku pri Bridget. Zadíval som sa na obrus, čo halil drevený stôl. Po matkinej smrti sme si s otcom a Damonom zvykli jedávať neformálne, v spoločnosti zamestnancov plantáže. Raňajkovali sme neraz prostú stravu robotníkov, kukuricu a pagáče, chlieb a sirup, slaninu. To, čo mali na stole vo Winfieldovej rezidencii, by zahanbilo aj najlepšie virgínske reštaurácie. Anglické hrianky v košíkoch z jemného drôtu, päť druhov džemu, dva druhy slaniny, koláčiky, sirup, ba aj čerstvo vytlačená pomarančová šťava. Na tenkých tanieroch sa skvel modrý holandský vzor a okolo nich ležali strieborné príbory, aké som vídal na slávnostných večerách.

Kiežby som mal chuť do jedla ako človek! Ignoroval som oheň v žilách, smädných po krvi, a zatváril som sa, že sa chystám s chuťou najesť.

„To je od vás milé,“ prikývol som.

„Takže toto je záchranca mojej sestričky,“ ozvala sa jediná žena v miestnosti, ktorú som nepoznal.

„Dovoľte, aby som vám predstavil najstaršiu z mojich dcér,“ povedal Winfield. „Toto je Margaret. Vydala sa ako prvá. A dúfame, že nám ako prvá privedie na svet vnúčatá.“

„Ocko,“ mierne ho pokarhala Margaret a potom zno-

vu pozrela na mňa. „Teší ma.“ Bridget bola plná života, takmer detsky buclatá, Lydia bola elegantná a kultivovaná. Margaret mala praktické uvažovanie a bystrosť sa jej odrážala vo zvedavých modrých očiach. Vlasy mala čierne a skôr rovné.

„Hovoríme o tom, prečo je moja dcéra taká zaťatá,“ vyhlásil Winfield a skrútil rozhovor k predošlej noci.

„Neviem, prečo som utiekla,“ mykla plecami Bridget a poriadne sa napila pomarančového džúsu z pohára. Staršie sestry na seba významne pozerali, no otec sa nahol bližšie a na čele sa mu zjavili ustarostené vrásky. „Len som mala pocit, že musím odísť. A odišla som.“

„Bolo to bláznivé a nebezpečné,“ pokarhala ju matka a zakývala obrúskom. „Mohla si umrieť!“

„Teší ma, že sa vám dnes tak darí,“ zdvorilo som odvetil a Bridget sa usmiala. Spomedzi zubov jej trčali vlákna pomarančovej dužiny.

„Keď o tom hovoríte...“ Margaret zdvihla hlas a poklopkala lyžičkou po tanieri. „Vravíte, že ste ju našli zakrvavenú v parku?“

„Áno, madam,“ ostražito som odpovedal a na tanier som si položil tenký pásik slaniny. Táto sestra nebola taká diskrétna ako ostatné a nebála sa klásť otázky.

„Áno, bolo tam veľa krvi a Bridget mala roztrhnuté šaty,“ pokračovala Margaret. „Nezdá sa vám čudné, že na jej tele nebola rana?“

„Uhm,“ vykoktal som a v duchu som už plánoval. Čo poviem? Že tá krv patrila niekomu inému?

„Včera večer sa mi zdalo, že vidím ranu po bodnutí nožom,“ vyhlásila pani domu a zamyslene stisla pery.

„No bola to len zaschnutá krv a dala sa očistiť.“

Margaret ma prebodla pohľadom.

„Možno krvácala z nosa...“ zakoktal som úboho.

„Vravíte, že keď ste sa priblížili k mojej sestre, nevideli ste útočníka?“ spýtala sa Margaret.

„Maggie, prestaň ho vypočúvať,“ zastavil dcéru Winfield. „Je zázrak, že je Bridget v poriadku. Chvalabohu, že ju Stefan našiel.“

„Áno. Samozrejme. Chvalabohu,“ povedala Margaret. „A čo ste včera večer sám robili v parku?“

„Prechádzal som sa,“ zopakoval som to isté, čo som včera večer povedal jej otcovi.

V jasnom rannom svetle mi prišlo zvláštne, že Winfield sa ma večer spýtal len na meno a dôvod, prečo som bol v parku. V týchto časoch a tesne po tom, ako jeho dcéra takmer prišla o život, asi nebolo celkom normálne vpustiť do domu cudzinca. No môj otec ponúkol útočisko Katherine, keď prišla do Mystic Falls a vydávala sa za sirotu.

Istá časť zo mňa chcela vedieť, či by celá rodina Salvatoreovcov ešte žila, keby sa Katherine povypytovali na minulosť a nechodili ako po špičkách okolo tragédie,

ktorá jej vzala rodičov. Samozrejme, Katherine tak dokonale ovládla Damona a mňa, že by to možno bolo aj tak jedno.

Margaret sa naklonila dopredu. Nesprávava sa zdvorilo ako včera večer Winfield. „Predpokladám, že nie ste odtiaľto.“

„Som z Virgínie,“ odvetil som, keď otvorila ústa a chystala sa vysloviť ďalšiu, bežnejšiu otázku. Bolo to zvláštne, no mal som lepší pocit, keď som mohol tejto rodine povedať pravdu. Okrem toho, čoskoro odídem z ich domu aj z ich životov a nebude záležať na tom, čo o mne vedia.

„Z akého mesta?“ pokračovala.

„Z Mystic Falls.“

„Nikdy som o ňom nepočula.“

„Je to malé mesto. Len jedna hlavná ulica a zopár plantáží.“

Pod stolom sa ozval šuchot a domyslel som si, že Bridget alebo Lydia sa pokúša uštedriť Margaret poriadny kopanec. Ak aj bol kopanec presný, Margaret nedala nič najavo.

„Navštevovali ste nejaké školy?“ pýtala sa ďalej.

„Nie, madam. Chcel som študovať na Virgínskej univerzite. Prekazila mi to vojna.“

„Vojna nie je dobrá pre nikoho,“ vyhlásil Winfield a napichol si na vidličku kus slaniny.

„Vojna obmedzila cestovanie medzi štátmi,“ dodala Margaret.

„Čo to s tým má spoločné?“ spýtala sa Bridget.

„Vaša sestra naznačuje, že som sem prišiel vo zvláštnom čase,“ vysvetľoval som. „No nedávno mi umrel otec...“

„Vo vojne?“ hlesla Bridget. Lydia a pani Sutherlandová na ňu zagánili.

„Nepriamo,“ odvetil som. Môj otec naozaj prišiel o život vo vojne, vo vojne proti upírom – proti mne. „Moje mesto... zhorelo a už ma tam nič nedržalo.“

„Tak ste prišli na sever,“ povedala Lydia.

„Skúsiť šťastie v podnikaní?“ spýtal sa s nádejou v hlase Winfield.

Bol to muž s tromi dcérami, s tromi krásnymi dcérami, ale bez syna. Nemal si s kým zafajčiť cigary a vypiť brandy, nemal koho povzbudzovať a s kým súperiť vo svede podnikania. Keď na mňa pozrel, iskra v jeho oku ma znepokojila a zároveň pobavila. Na Manhattane sú určite rodiny so synmi, z ktorých by bola vhodnejšia partia.

„Rád by som sa v živote postavil na vlastné nohy,“ odvetil som a odpil som si z kávy. Bez Lexi a Katherine mi ani iné nezostávalo. A ak ešte niekedy uvidím Damona, určite bude držať čerstvo naostrený kôl.

„Kde bývate?“ pokračovala Margaret. „Máte tu rodinu?“

Odkášľal som si, no skôr ako som musel vysloviť svoju prvú veľkú lož, Bridget zaúpela.

„Maggie, toto vypočúvanie ma nudí!“

Lydii sa na perách zjavil náznak úsmevu a rýchlo ho ukryla za obrúskom. „O čom by si sa radšej zhovárala?“

„O tebe?“ spýtala sa Margaret so zdvihnutým obočím.

„Nuž áno!“ vyhlásila Bridget a poobzerala sa okolo stola. Oči sa jej zeleno ligotali ako Callie, ale keď sa správala takto podráždene, už mi nepripomínala moju stratenú lásku. „Stále neviem, prečo som ušla z toho večierka.“

Margaret prevrátila oči. Lydia pokrútila hlavou.

„Mali ste vidieť, ako sa na mňa dívali!“ vyhlásila a na zdôraznenie zamávala nožikom vo vzduchu. „Najhoršie šaty mala Flora, najmä keď vezmeme do úvahy, že je čerstvo vydatá. A moja nová šerpa – och, nie, zničila sa mi včera večer? Nerada by som o ňu prišla! Mama! Mala som ju na sebe, keď ma Stefan priniesol domov? Musíme sa vrátiť do parku a pohľadať ju!“

„Čo keby sme sa vrátili do parku a pohľadali toho, kto sa ňa pokúsil zabiť?“ navrhla Margaret.

„Už sme sa o tom rozprávali s inšpektorom Warrenom. Slúbil, že prípad dôkladne prešetrí,“ vyhlásila pani Sutherlandová. „A ty, Bridget, musíš slúbiť, že dnes večer neujdeš na ples k Chestersovcom, lebo inak ňa budem musieť strážiť v tvojej izbe.“

Bridget si veľavýznamne skrížila ruky na prsiach.

„A ani ty neujdeš,“ obrátila sa pani Sutherlandová na Lydiu. Prostredná sestra očervenela.

„Lydia sa zalúbila do talianskeho grófa,“ prezradila Bridget. Pri klebetení sa prestala nafukovať. „Všetci dúfame, že ju požiada o ruku – nebolo by to úžasné? Potom by sme boli ako aristokrati a nie iba bohatí obchodníci. Len si to predstavte, grófká Lydia!“

Winfield sa nervózne zasmial. „Bridget...“

Bridget zažmurkala hustými mihalnicami. „Je úžasné, že Lydia má vôbec nápadníka, nieto ešte grófa. Keď sme vydali Maggie, obávala som sa, že mama s ockom sa budú držať tradícií a nedovolia mi vydať sa, kým nebude na poriadku Lydia, a ktovie, koľko by to trvalo?“

„Lydia je... vyberavá,“ povedala pani Sutherlandová.

„No tak, mama,“ Bridget prevrátila oči. „Akoby predtým o ňu niekto prejavil záujem. A teraz má dokonca grófa. To naozaj... to naozaj nie je fér, keď sa nad tým človek zamyslí. Ale keby ste mi boli spravili poriadny debut...“

Pohniezdil som sa na stoličke, odrazu som sa cítil trápne, no zároveň som bol rád, že som súčasťou niečoho takéto obyčajného, ako je rodinná hádka. Bolo to prvý raz, čo som sa ocitol v spoločnosti, odkedy som odišiel od Lexi z New Orleansu.

„Toľko je dnes v našom živote pekných cudzincov,“ povedala Margaret a znelo to napoly rozmarne a napoly varovne. „Aká zvláštna náhoda, pán Salvatore. Možno napokon nebudem musieť absolvovať vzdelávaciu cestu.“

„Ticho, Margaret,“ povedal Winfield.

„A aj tak nemám s kým ísť k Chestersovcom, mama,“ pokračovala Bridget, a dokonca očervenela, akoby sa z celej sily pokúšala rozplakať. Celý čas na mňa úkosom hľadela. „Milash so mnou po včerajšku určite nepôjde... Nieкто by ma mal zachrániť...“

Bridget uprela zelené oči na svojho otca. Winfield sa zamračil a zamyslene si hladkal bokombrady. V tom okamihu Bridget pôsobila mocne ako upír, lebo dokázala otca presvedčiť, aby vyhovel každému jej rozmaru. Margaret si priložila ruku na čelo, akoby ju rozbolela hlava.

„Pôjde s tebou pán Salvatore,“ povedal Winfield a ukázal na mňa vidličkou s napichnutým pečivom. „Raz ťa už zachránil – určite ťa ako džentlmen nenechá ani druhý raz v núdzi.“

Všetky pohľady sa obrátili na mňa. Bridget ožila, usmievala sa na mňa ako mačiatko, ktorému ponúkli misku smotany.

Zarazil som sa.

„Obávam sa, že nemám vhodné oblečenie...“ začal som nesmelo.

„To sa ľahko vyrieši,“ povedala pani Sutherlandová s veľavýznamným úsmevom.

„Už zase,“ zašepkala Lydia, aby to nik nemohol počuť, „je nám chudák pán Salvatore vydaný napospas. Tentoraz ho držíme za nohavice.“

K u koncu raňajok slúžky odniesli holandský porcelán a džem. Winfield sa pobral do svojej pracovne a mňa nechal v slnkom zaliatom salóne s dámami. Bridget, Lydia a pani Sutherlandová sa usadili na brokátovú pohovku a ja som si sadol na okraj zeleného zamatového sedadla a tváril som sa, že hľadím na rodinný portrét, hoci v skutočnosti som rozmýšľal, ako najlepšie utiecť. Z posledného chabého krmenia mi zostala len matná spomienka a ťažko sa mi odolávalo sladkej symfónii tlčúcich srdc v tomto sídle.

Pri raňajkách som sa niekoľkokrát pokúšal vyslobodiť z prítomnosti Sutherlandovcov a potom sa vyšmyknúť cez okno alebo ujsť krídlom pre služobníctvo. No akoby som mal svoje úmysly napísané na čele, ani na dve minúty som sa nevedel striasť spoločnosti. Keď som sa vybral

na toaletu, komorník trval na tom, že ma odprevadí. Keď som spomenul, že si chcem ísť lahnúť do izby, pani Sutherlandová poznamenala, že sa výborne odpočíva na pohovke v salóne. Vedel som, že sú mi vďační, že som priviedol Bridget, ale nevedel som si vysvetliť, prečo ma prijali do svojho domu. Najmä vzhľadom na to, ako som vyzeral, keď som sem prvý raz vkročil: špinavý, v otrhaných šatách, strapatý a zakrvavený.

„Pán Stefan,“ povedala Margaret a oprela sa o stĺp, ktorý oddeľoval salón od predsieni. „Ste naozaj v poriadku?“

„Áno, áno,“ odvetil som. „Prečo sa pýtate?“

„Trasiete nohou tak silno, že rachotí stolička.“

Pritisol som si ruku na koleno, aby som zastavil nohu. „Väčšinou začínam deň prechádzkou,“ zaklamal som a vstal som. „Keby ste ma ospravedlnili, rád by som sa prešiel v parku.“

Margaret zdvihla dokonale klenuté obočie. „Vidím, že v parku trávite veľa času.“

„Považujem ho za svoj druhý domov,“ povedal som s núteným úsmevom a predstavil som si svoju jaskyňu so zbierkou sôch. „V prírode si vždy najlepšie oddýchnem.“

„Skvelý nápad!“ zvolala pani Sutherlandová a zatlieskala. „Mohli by sme sa k vám pridať? Je taký krásny deň a všetkým sa nám zide trochu čerstvého vzduchu.“

„Mama, asi bude lepšie, ak si oddýchnem,“ vyhlásila Bridget a položila si ruku na zdravo pôsobiace čelo.

„Chceš povedať, že bude lepšie, ak zostaneš doma a celý deň budeš prijímať návštevy, aby si im mohla rozprávať o svojom dobrodružstve,“ opravila ju Margaret a pokrútila hlavou. „Žiaľ, mama, aj ja sa budem musieť ospravedlniť. Vidím, že sestre je už dobre a doma ma čakajú povinnosti – a chýbam manželovi.“

„Nechápem prečo,“ zašomrala Bridget.

Lydia po mladšej sestre strelila pohľadom a zľahka ju plesla po ruke. Pani Sutherlandová si nevšimla sesterské klbčenie, natriasla si ľahký plášť a prehodila si ho cez plecia. „Poďte s nami, pán Salvatore. V trojici nám bude veselo.“

Odolal som nutkaniu zrevať od zúfalstva. Čo mám spraviť, aby som sa vyslobodil z pazúrov tejto rodiny? Prinútil som sa usmiať a ponúkol som rameno pani Sutherlandovej.

Len čo sme vyšli pred mohutné vchodové dvere, do očí mi udrelo slnko. Malo jasný, citrónovožltý odtieň a obloha sa skvela nado mnou dokonale belasá. Hoci bol začiatok novembra na severe, chlad bol prekvapujúco mierny. Keby slnko nebolo tak nízko, zdalo by sa, že je svieže jarné ráno.

Zamierili sme na juh, potom sme prešli cez Šesťdesiatu šiestu ulicu a bránou z tepaného železa sme vošli do parku. Napriek udalostiam zo včerajšieho večera nebolo na Lydii ani na pani Sutherlandovej vidieť váhanie či

strach. Zrejme sa cítili bezpečne vďaka mojej prítomnosti. Zhlboka som sa nadýchol ranného vzduchu, ktorý po tom všetkom, čo sa udialo, odrazu pôsobil úplne čisto. Akoby vychádzajúce slnko poumývalo celý svet. Tráva sa dvíhala a kvety sa otvárali smerom k oblohe a prijímali posledné jasné lúče tohto roka. Kvapky rosy už stihli uschnúť.

V tento krásny deň sme tu neboli sami. Park bol plný rodín a dvojíc. Opäť ma prekvapilo, aký je sever iný. Ženy tu nosili jasné farby, aké sme na juhu nevideli už celé roky – šarlátový, žltý i belasý hodváb aj zamat, drahé európske čipky, jemné pančuchy, kožené čižmičky.

Dokonca aj príroda tu bola iná. Na severe boli stromy okrúhle, zvláštne eliptické javory, zatiaľ čo naše bohaté duby sa tiahli do šírky a naberali slnko do najvzdialenejších končekov konárov. Borovice boli ostré a modré, nie vysoké, jemné a veľkolepé ako tie naše, v ktorých šepkal mierny južanský vánok.

Pani Sutherlandová a Lydia trkotali o počasí, no prestal som im venovať pozornosť, lebo mi prebehla cez cestu veverka. Náhle sa ma zmocnila temnota, akoby slnko zakryl jeden z mála oblakov na oblohe. Prebudili sa vo mne inštinkty dravca. Nič na tom zvieratku s očkami ako granáty a s huňatým chvostom nebolo lákavé, no v okamihu som pocítil na jazyku chuť krvi zo včerajška. Vošla mi do nozdier a v hrdle ma poštekli túbou.

„Ospravedlňte ma, prosím... ja... tuším som zazrel niekoho známeho.“ Vykoktal som triviálne ospravedlnenie a vybral som sa preč s príslubom, že sa o chvíľu vrátim, hoci som to nemal v úmysle. Cítil som na chrbte zvedavý pohľad Lydie a pani Sutherlandovej a zmizol som za kríkmi.

Tam sedela moja korisť a vyzerala tak nevinne, ako asi včera večer na svojho útočníka pôsobila Bridget. Pozrela na mňa, no nepohla sa. Rýchlo som sa na ňu vrhol a ešte rýchlejšie bolo po všetkom. Keď som pocítil, ako do mňa prúdi krv – malé sústo, no aspoň niečo –, oprel som sa o kmeň stromu a zaplavila ma úlava aj vyčerpanie. Až teraz som si uvedomil, aký som bol podráždený, ako som sa v každej chvíli obával svojho hladu. Obával som sa poryvov vo vlastnom vnútri, hrozil som sa, že ma ovládnú.

Tak veľmi mi odľahlo, že som ani nepočul, ako sa ku mne priblížila Lydia a zničila mi tak šance na útek.

„Stefan?“ Poobzerala sa, očividne zvedavá, s kým som sa odbehol pozdraviť.

„Ukázalo sa, že som sa splietol,“ zašomral som a voľky-nevoľky som sa s Lydiou vrátil k jej matke na chodník. Rozprúdil sa medzi nimi rozhovor a ja som mlčky kráčal vedľa nich a v duchu som sa karhal za spomalené reflexy. Čo je to so mnou? Som upír. Vzdialiť sa od Sutherlandovcov by pre mňa nemalo byť nič zložité, dokonca ani v oslabenom stave. Myslou mi preblesla nepríjemná myš-

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.